

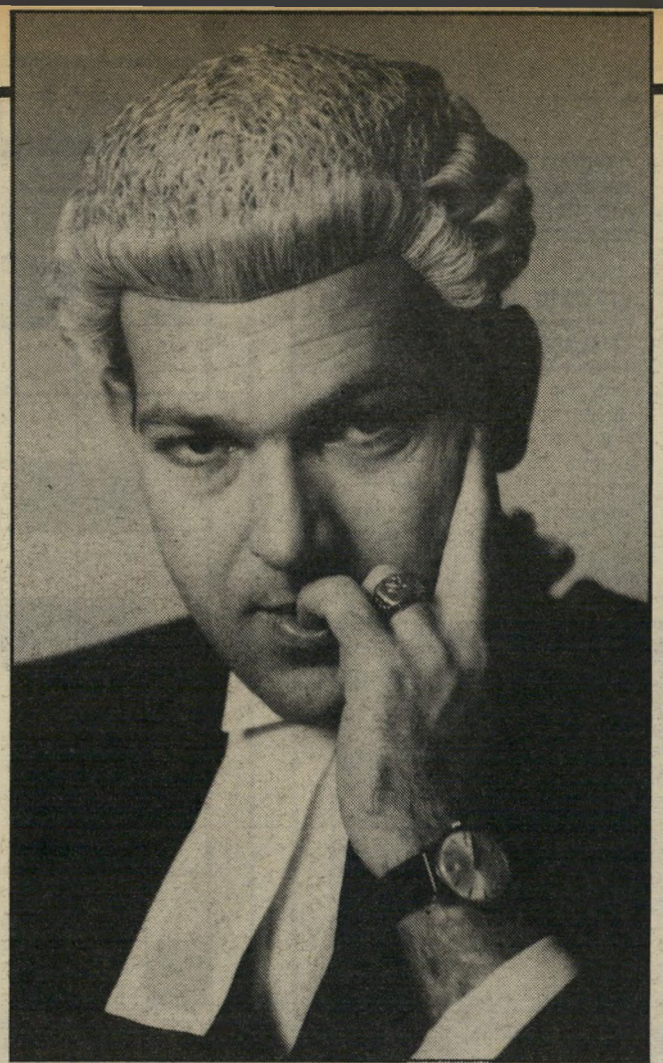
„עשיתי את זה בשביל האתגר,“ אומר עמי פדר. היחיד שהגיע בבריטניה למעמד זה

הבאריסטר הישראלי

כחינות, ונקרא, ב־1963, לבאר האנגלי והוסמך לעריכת־דין כבאריסטר. הוא התמקם במישרד באריסטוס וחיכה לעבודה. הוא ישב שבועות בלי לקבל תיק או חצי תיק. (המשך בעמוד 36)

הספורט התל־אביבי. הוא למד שלוש שנים והחל מסד תוכנ בבאר. כולם ריפו את ידיו, אמרו לו שלישראלי אין סיכוי, שלא תהיה לו עבודה. פדר לא נרתע, הוא סיים את ה־

לגמרי. בקושי ידע אנגלית („דיברתי מין אנגלית ישראלית“). הוא התגורר באכסניית־סטודנטים, חי מתמיכת הוריו ומכסף שהרוויח כשיעורי עברית לבני־עשרים, וגם מכתבות ספורט (על כדורגל וטניס) ששלח לחדשות

משמעות מיוחדת: היה זה בעת ביקור־מולדת כשפדר הכיר, בבריכת מלון אכדיה בהרצליה, את התירת הסקוטית שהיתה עתידה להיות אשתו.

נכש בארץ עמי פדר ופרנסיס, אשתו ואם שני ילדיו, שלי בת ה־12 ואלי בן ה־10. לנופש בארץ יש לבני־הזוג פדר וילמדו מהם.

הוא גבה־קומה ומרשים. כשהוא לבוש מיכסיים קצרים ומחבט כידו, הוא נראה כאחד מאלופי־הטניס. כשהוא לבוש בחליפה כהה וענוב עניבה, הוא נראה כאיש־עסקים מכונד. זהו עמי פדר, הבאריסטר הישראלי היחיד בכל בריטניה הגדולה. בארץ סטר הוא עורך־דין, שתפקידו ומומיו חיותו הם הופעה בבתי־המשפט. להיות באריסטר בבריטניה זה תואר, כבוד ומעמד. קיימים שם שני סוגים של עורכי־דין: סוליסטר ובאריסטר. סוליסטר הוא מי שסיים בית־ספר למישיפט והוא בעל מישרד. אליו פונים בכל בעיה מישיפטית, בכל תחום — מיסחרי, פלילי, דיני־אישות וכו'. כרגע שצריך להופיע בבית־המשפט, עובר הטיפול לבאריסטר.

מאותו רגע מטפלים בתיקו של הלכות שני עורכי־דין: הבאריסטר מייצג אותו בבית־המשפט, כי לסוליסטר אין רשות להופיע בבית־המשפט וגם אין לו את הנסיון והבקאות לכך. „באריסטר טוב“, אומר עמי פדר, „זקוק לשלווה נפשית כדי להופיע בבית־המשפט. שם מרשימים את השופט על־ידי שיקול־דעת וביטחון עצמי.“

למען חלכאים

ונדכאים

מקצוע הבאריסטר קיים ככל ארצות הברית העמים הבריטי (אוסטרליה; נירזילנד; הורו, וגם במושבות הבריטיות לשעבר באפריקה שהיו, בינתיים, למדינות עצמאיות).

מיקצוע הבאריסטר נוצר בבריטניה בתחילת המאה ה־14, כשכוונה־הדת החליטו שצריך לעזור לחלכאים ולנדר־כאים. אותם כוהנים, שנקראו טמ־פּלרס, התקצבו ללונדון והתמקמו באיזור (שקרוי עתה, לויכרם) כנסיית הטמפל. הם היו מופיעים לפני המלך, הנסיכים, הדוכסים והרוזנים, מרברים בשם החלכאים והנדכאים, כשהם עומדים ומעלים את טיעוניהם מאחורי הבאר (כעין דוכן), ולכן הם נקראו באריסטרים.

במשך השנים באו למיקצוע, במקום כוונה־הדת, הבאריסטרים — אנשים ממישפחות אצולה עשירות. באריסטר היה נחשב כג'נטלמן עד כדי כך שכבר אז לא היה מדבר עם הלכות על ענייני כספים. זה היה נושא נחות מדי עבורו, והלקוח היה מסכם את התשלום עם הסוליסטר, איש המעשה והעסק.

קצת עצמות

ופירוים

„מי שיש לו ביטחון עצמי רב ומאוהב בקול של עצמו הולך להיות באריסטר,“ אומר עמי פדר בחיך, ובקול, המעיד על כך שהוא מכיר בערך עצמו. „אלה שאוהבים את עולם הביונס הופכים לסוליסטרים, שחלקם עושים הרבה כסף, אבל הכבוד יישאר תמיד אצל הבאריסטר, מפני ששופטי בית־המשפט העליון וגם שופטים בדרגה נמוכה יותר מתמנים אך ורק מענף הבאריסטרים.“

מדוע החליט פדר להיות באריסטר? זה היה עבורו אתגר ישראלי. הוא רצה לשבור את המוסכמות של העולם השמרני ולהיכנס כישראלי לבר הבריטי.

אחרי הבגרות בתיכון גאולה בתל־אביב ושרות בצה"ל, למד מישיפטים בערכים. אביו הוא קבל־בניין והוא בן יחיד. כשסיים את לימודי־המישיפטים חקר ברעתו האם להתחיל כמו כולט סטאג, או לנסוע לחו"ל, לראות עולם. ד"ר זאב צלטנר, לשעבר נשיא בית־סגן הדיקן בפקולטה למישיפטים, חשב שבחור צעיר כפדר, חסר־נסיון, כדאי שיכיר את העולם, והוא יעץ לו ולבנו, שסיים גם הוא את לימודי המישיפטים באותה שנה, שייסעו לבריטניה, שיש תופפו בצל הבאריסטרים הרגולים וילמדו מהם.